

danne Rygter gaar der ude omkring i Landet, og naar jeg nu fremdrager det, faar det ærede Medlem Hr. Kayser saavel som det ærede Medlem Hr. Pitzner en Lejlighed til at udtale sig om dette Spørgsmaal. Jeg vilde blot ønske, at det ærede Medlem Hr. Kayser vilde klare det Spørgsmaal, hvilket Program han staar paa, om han staar paa det samme som jeg, det, han har arbejdet paa at faa gennemført, eller om han staar paa det tidligere, som han søgte at faa ændret, eller om han staar paa et helt nyt. Der er nemlig kommet et Nummer ind i hans Tale, som jeg ikke kender hverken fra det gamle Erhvervspartis Program eller fra det Program, som gennemførtes af Erhvervspartiets delegerede i April Maaned, nemlig Programpunktet om Værn for Danmarks Næringsveje mod udenlandske Angreb gennem Overproduktion og Eksportpræmier. Dette er et nyt Programpunkt, og det kunde tyde paa, at det er det nye protektionistiske Parti, som skal have de af mig nævnte Personer til Førere, der er i Færd med at dukke op. Jeg vil da give dem en Advarsel med paa Vejen, og jeg vil sige: Pas da paa ikke at „filme“ for meget med Navnet Erhvervspartiet! Det nytter ikke, lad være med at glemme, at dette Parti blev dannet, ikke af protektionistiske Industrikredse, men af de almindelige Mellemlag indenfor Erhvervene, og hvis de laver for megen „Film“ her i denne Retning, da gaar det for tydeligt op for Befolkningen, at det alligevel er noget nyt, der er Tale om. Pas paa og husk, husk anderledes godt end de Konservative, at der findes andre Erhverv her i Landet end Industrien! Husk, der findes det almindelige Haandværk, almindelig Handel og Fiskeri, husk, at der er de liberale Erhverv, og at det nytter ikke, at man filmer med et Navn, som Partiet har vedtaget at ændre til noget andet, naar man vil føre en helt anden Politik. Vi vil fortsætte at føre en Politik, og det har vi vist gennem vor Indsats, til Værn for de af mig nævnte andre Byerhverv, til Værn for hele Bymellemstandens berettigede sociale og økonomiske Interesser. Vi vil fortsat forsvare disse Mellemlags Interesser, saaledes at de ligestilles og kommer paa lige Fod med det store Landbrugserhverv her i Landet.

Carlson-Skiødt: Jeg vil gerne begynde med at omtale et Forhold, som mange Gange stærkt har optaget Befolkningens Tanker og ogsaa har været drøftet i vor Presse, nemlig Brugen eller rettere Misbrugen af Edsaflæggelsen i vor Rettergang.

Det forekommer mig, at hvis man ikke vil forringe denne Eds Værdi som Stadfæstelse for en Forklaring eller Vidneudsagn i Retten, gælder det i høj Grad om, at dens Højhed og Hellighed ikke forringes eller nedtrædes. Der kunde fremdrages flere Eksempler. Jeg skal blot nævne et enkelt, der fandt Sted ved en Retsforhandling i Skern den 29. Juli i Aar. Striden drejede sig om et Forhold mellem Præst og Lærer, i Virkeligheden en ren Bagatel, men ikke desto mindre blev der tilsagt en hel Del Vidner, og da de var fremkommet med deres Udtalelser, maatte de bekræfte disse med deres Ed. Allerede dette var højest utitalende i en saa ubetydelig Sag; men det fik endda være, hvis det drejede sig om voksne Personer alene. Derimod forekommer Billedet mig at blive mere uhyggeligt, naar der, som her var Tilfældet, kræves Edsaflæggelse af en ung Pige eller rettere sagt et Barn paa 15 Aar. Først blev hun forhørt paa Kryds og paa tværs, indtil Dommeren ifølge et københavnsk Dagblad erklærede, at nu nyttede det ikke at klemme Pigen mere. Derefter spurgte Modpartens Sagfører, om hun var villig til at aflægge Ed paa, hvad hun havde udtalt, hvortil den unge Pige svarede — vist meget rigtigt —: Jeg ved ikke, hvad Ed er, hvorefter Dommeren maatte til at forklare hende Edens Betydning. Nu slap heldigvis den unge Pige den Dag for at aflægge Ed, ikke mindst fordi Tilhørerne opponerede; men det forekommer mig dog, at det Skuespil, som den Dag blev udspillet under, denne Retssag i Skern, opfordrer meget stærkt til en Ændring paa dette Omraade.

Jeg vil ogsaa ganske kort med det samme omtale en anden Sag, som i den sidste Tid har været stærkt paa Tale, nemlig den engelske Flyvers uheldige Død ved et Udspring med Faldskærm ved Ærøskøbing. Jeg kan forstaa, at man i videnskabeligt Øjemed sætter sit eget og andres Liv i Fare; det kan maaske ogsaa forsvares. Men som Folkeforlystelse kan det aldeles ikke forsvares at gøre det. Vi fordømmer jo dog Tyrefægtningerne i Spanien, men det forekommer mig ogsaa, at en Folkeforlystelse, der sætter et Menneskes Liv i Fare og kun benytter nervepirrende Situationer for at tilfredsstille et forlystelsessygt Publikum, bør forbydes. Og Forholdet bør heller ikke være, som det i dette Tilfælde var, at nogen saadant f. Eks. forbydes i Odense, hvor Politimesteren i rigtig Forstaaelse af Misbrugen meget fornuftigt forbød Udspring med Faldskærm, men at